

Bevidstheden og lykken

af Martinus

Hvor livsbetingelsen er at dræbe • Alle levende væsener har en bevidsthed. Men bevidstheden er ikke lige stærkt detaljeret. Plantens bevidsthed er således kun en anelsesbevidsthed. Den evner kun at ane forskel på begreberne 'behag' og 'ubehag'. Dyrets bevidsthed derimod er ikke alene blot anelse. Dyret formår også at opleve vågent dagsbevidst.

Disse oplevelser kan give smerte, og de kan give velvære, ikke blot som anelse, men også som realistisk, bevidst kendsgerning. Dyrets bevidsthedsliv går derfor ud på at beskytte sig imod smerte- og dødbringende oplevelser. Men da livsbetingelsen i dyreriget i stor udstrækning er den, at dyrene må leve af andre dyrs organismer, bliver deres bevidsthed i samme grad indstillet på denne tilstand. Det er denne drabsbevidsthed, der befordrer tigerens og løvens, ja, kort sagt alle kødædende dyrs tilværelse. Rovdyrets lykke vil kun kunne befordres, om det er i stand til at overvinde og dræbe de dyr, det skal leve af. Hvis der hænder rovdryret noget, der gør det til invalid, således at det ikke længere formår at dræbe, kan det ikke bevare sit liv og dermed sin lykke. Det vil da selv blive dræbt, eller også må det dø af sult. Rovdyrets lykke er således helt afhængig af dets evne til at dræbe.

Mennesket og det dræbende princip

Men hvad med det jordiske menneskes lykke? på hvilken bevidsthedstilstand beror den? Ser vi på de mennesker, der står dyret nærmest, ser vi, at deres lykke også er baseret på deres evne til at dræbe. Drabet er simpelt hen deres religion. Vi kender alle den nordiske gudelære og ved, at efter den kunne ingen, der ikke selv havde dræbt eller var blevet dræbt, komme til dets 'himmerige' Valhal. De største helte var dem, der havde dræbt flest. Drabet var simpelt hen et ideal, var vejen til den højeste lykke. Og hvordan med menneskene af i dag, med de såkaldt 'moderne mennesker'? Betyder dette, at kunne dræbe, endnu ikke på mange områder lykken for dem? Hvorfor har menneskene udløst de to sidste store ver-

denskrieger, ja, i det hele taget alle de krige, som historien udviser såvel mellem nationer som mellem enkelte mennesker? Blev alle disse krige ikke startet for at redde lykken? Og er det moderne forretningsprincip ikke baseret på det samme, uanset om de opnåede avancer er aldeles ublufærdige? Oplever vi ikke, at mennesker omkring os for at opnå lykken både bedrager, røver og plyndrer? Ja endog selvmord begår mennesker for at redde lykken, idet de jo kun begår denne handling for at undgå ulykken eller den formodede ulykke.

For planten og dyret er begæret efter lykken ikke noget problem

For planten og dyret er dette begær efter lykke ikke noget problem. på disse livsstadier har det levende væsen endnu ikke evne til at have andre begær end dem, der udgør en virkelig livsbetingelse for dem. Anderledes derimod med det jordiske menneske. I kraft af sin langt højere udviklede bevidsthed er det i besiddelse af begær, der ikke under nogen form udgør nogen som helst livsbetingelse, men hvis tilfredsstillelse ikke desto mindre betragtes som nødvendig for oplevelsen af den fuldkomne lykke.

Menneskets begær efter indbildte lykketilstande

Dette, at mennesket i modsætning til dyret har evne til at begære ting, der ikke udgør nogen livsbetingelse for det, ja endog ofte er direkte dødsens farlige, er i dag dets største problem. Mennesket har en mangfoldighed af begær, hvis tilfredsstillelse overfladisk set synes at være lykken, men som skjult ødelægger dets helbred, dets ►

daglige velvære, dets daglige gode forhold til omgivelserne, dets daglige økonomiske udkomme osv. En sådan lykke udgør således ikke nogen sand lykke, men udgør derimod et camoufleret fundament for skabelsen af en ulykkelig skæbne.

Mennesket skaber selv sin smertefulde skæbne gennem fejlagtige begærs tilfredsstillelse

Den eneste virkelige årsag til alt det, vi opfatter og oplever som ulykke, er således fejlagtige begær. Men begærene har deres sæde i bevidstheden. Og en bevidsthed, der er opfyldt af fejlagtige begær, kan jo kun give sit ophav fornemmelsen af lykke igennem disse begærs tilfredsstillelse. Da disse begærs tilfredsstillelse imidlertid er direkte ulykkebefordrende, skaber mennesket således sin egen ulykke, sin egen smertefyldte skæbne igennem sine fejlagtige begær. Den eneste vej til en stabil og urokkelig lykketilstand bliver derfor at rense sin bevidsthed ud for disse fejlagtige begær og i stedet opelske de begær, der alene fører til det ønskede mål.

Hvordan man finder ud af de rette og falske begær

Men hvordan finder man nu ud af, hvilke begær der er de rette, og hvilke der er falske? Ja, hvordan finder man ud af, hvilke plantefrø der er de rette, og hvilke der er falske? Det ser man på marken. En mark der er fuld af ukrudt, har altså været fuld af falske frø? Og en menneskelig bevidsthed, der er fyldt med store områder, hvis lykke hviler på unaturlige begærs tilfredsstillelse, er akkurat i princip det samme som en mark fuld af ukrudt. Ligesom ukrudtet er skadeligt og hindrer den normale sæd i at komme frem, således er de falske begærs tilfredsstillelse ligeledes skadelige for de naturlige begærs tilfredsstillelse. De bliver til ukrudt i bevidstheden. Dette 'ukrudt' er identisk med misfornøjelse, skuffelse, tungsind, melankoli, sygdom, livslede, frygt, pessimisme osv. Disse tilstande hæmmer og lammer enhver bevidsthed og forhindrer livsglædens, optimismens, sundhedens og velværets lykkebringende frø i at spire og vokse frem.

Det er ikke så mærkeligt, at mennesket ikke er lykkeligt

Det er således ikke underligt, at det moderne menneske ikke er lykkeligt, thi det kender ikke forskel på sæd og ukrudt, når det gælder at så sin egen lykkes mark til. Thi den mark, på hvilken det skal avle sin egen livslykke, er ingen anden end dets bevidsthed. Og denne bevidsthed skal ligesom enhver anden mark, i hvilken der skal sås, pløjes, harves og renses for eventuelle ukrudtsplanter, for at høsten, der udgør dets skæbne, kan blive oplevelsen af sundhed, velvære, optimisme, glæde og livslyst.

Hvad der er de rette sædekorn på menneskets livs høst og lykkelige skæbne

Hvad er da de rette sædekorn, hvilket vil sige de rette begær for mennesket? De rette begær eller den normale livs- eller skæbnesæd kan for det udviklede menneske kun bestå af begær, hvis tilfredsstillelse udelukkende er at skabe glæde og velsignelse for alt levende. Ethvert begær, der går ud på noget som helst andet, er et falsk begær og kan som følge heraf kun give falsk lykke. Men hvordan ser nu det almindelige menneskes bevidsthed ud i dag? Hvor mange procent god høst har det, og hvor mange procent ukrudt er der i denne høst? Må svaret her ikke blive, at langt de fleste almindelige menneskers bevidsthed i dag i princip er en mark med en kolossal mængde ukrudt i, hvilket vil sige dødbringende begær med deres virkninger eller konsekvenser? Store ukultiverede terræner beherskes af begær efter nikotin, alkohol og andre ødelæggende gifte. Et andet vældigt område, der ligeledes henligger i vildnis, er dets begær efter animalsk føde. Mennesket er for længst vokset så langt bort fra dyrets tilstand, at det ikke mere er en livsbetingelse for det at dræbe dyr for at leve. Tværtimod er det blevet en virkelig livsbetingelse for det ikke at dræbe og dermed overholde det femte bud. Hverken med slagtekniv eller med sværd, hverken med jagtgevær eller med brintbombe kan det avle den rene kornmark i sindet, der betyder den absolutte lykke. At bevare og udløse de dræbende begær er således kun at skabe sig selv en tidselhøst i stedet for det sunde brødkorn. ►

“Må svaret her ikke blive, at langt de fleste almindelige menneskers bevidsthed i dag i princip er en mark med en kolossal mængde ukrudt i, hvilket vil sige dødbringende begær med deres virkninger eller konsekvenser?”

Martinus

Hvor fjendskab går ind i sindet, går lykken ud

Men der forekommer også andre skadelige og dødbringende begær i det jordiske menneskes bevidsthed. Der er f. eks. indstillingen til sine fjender. At have fjender og at dyrke fjendskab er i virkeligheden det samme som at sætte ild i sin bevidstheds lade og opbrænde den der opbevarede gode høst. Åndelig hungersnød vil uundgåeligt blive følgen, dersom denne ild ikke slukkes. Intet menneske vil nogen sinde kunne nå den fuldkomne lykke i kraft af fjendskab. Hvor fjendskabet flourer i et menneskes bevidsthed, vil det opbrænde lykkens sædekorn. Hvor fjendskab går ind i sindet, går lykken ud!

Kan man undgå fjendskab?

Kan man da undgå fjendskab? I den udviklingsepoke, menneskeheden befinder sig, kan man ikke altid undgå, at visse mennesker føler antipati, ja endog fjendskab imod en, men dette er ikke ensbetydende med, at man skal lade sig smitte heraf og blive befængt med fjendskab imod disse mennesker. Man behøver ikke grundet på andre menneskers fjendskab imod en at fylde sig eget sind op med fjendskab og derved ødelægge lykkens høst for sig selv. Man kan tværtimod søge at fylde dette terræn i bevidstheden med de kærligste tanker om vedkommende, komme i hu, at intet menneske i øjeblikket kan være anderledes, end det er. Ethvert menneske må jo anskue livet og tilværelsen ud fra den begavelse eller forstand, det i øjeblikket besidder. At forlange noget andet, vil kun være udtryk for tåbelighed. Det vil være det samme som at så klinte blandt sin egen hvede.

Den sande lykkes dybeste kosmiske analyse

Den hurtigste vej til den absolut fuldkomne lykke er således selv at rense sin mentale sæd ud. Fjerne klinten fra hveden og kun så den rene sæd. Lykkens sæd kendes derpå, at man ved sig fri for alle de begær, der går imod ens ønske om ved sit liv og sin væremåde at være til velsignelse for enhver, man kommer i berøring med. At udvikle begæret efter at blive et væsen ”i Guds billede, efter hans lignelse“, hvilket vil sige: blive til en strålende mental sol, der kan sende livets lys og varme ind i hvert eneste sorgens terræn, og der fjerne de dødbringende begær fra vore medmenneskers ulykkelige skæbneområder, og med vor kærligheds ild føre dem frem til at blive ét med Guds åsyns strålevæld. Dette er den sande lykkes dybeste, kosmiske analyse. ■

”At have fjender og at dyrke fjendskab er i virkeligheden det samme som at sætte ild i sin bevidstheds lade og opbrænde den dér opbevarede gode høst“.

Martinus